

Arrest

nr. 122 829 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft op 14 maart 2012 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend (bijlage 19*ter*).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 13 november 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDENMET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2012 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene deed een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Portugees kind (GVPJ xxx).

Het verblijfsrecht van het kind van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (als beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art» 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers haar kind niet komen vervoegen, gezien het minderjarige kind zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 40bis, §2, 4° en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bestreden beslissing genomen op 13.11.2013 berust volledig op het feit dat het verblijfsrecht van het kind van verzoekster niet erkend werd. De beslissing ten aanzien van het kind werd echter op 11.12.2013 door de burgemeester van de stad Antwerpen genomen, zodat de bestreden beslissing naar een onbestaande beslissing verwijst. De bestreden beslissing schendt aldus zowel artikel 62 van de wet, aangezien de motivering onwettelijk is, als artikel 40bis, §2, 4°, aangezien de aanvraag van verzoekster op dit artikel gebaseerd was.”

2.2. De verwerende partij repliceert:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie naar een onbestaande beslissing heeft verwezen. Verweerder ziet evenwel niet in om welke reden de beslissing ten aanzien van het minderjarig kind onbestaand zou zijn. Er werd op 03.01.2013 een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van het kind van verzoekende partij betekend. Er werden binnen de termijn van 1 maand geenszins de nodige documenten ter staving van de aanvraag voorgelegd, zodat duidelijk was dat het minderjarig kind geen verblijf in het Rijk kon krijgen. Er kan dan ook niet dienstig worden betwist dat het minderjarig kind van verzoekende partij geen verblijf kan genieten in het Rijk, en verzoekende partij haar kind dan ook niet kan komen vervoegen. De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet dienstig. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”. De in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste heeft dezelfde draagwijdte als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op het motief dat het verblijfsrecht van het kind van verzoekster niet erkend werd. Op 11 december 2013 nam de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing ten aanzien van verzoeksters kind, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 december 2013 dient verzoeksters kind een beroep tot nietigverklaring in bij deze Raad, gekend onder nr. 143 458. Voornoemde beslissing van 11 december 2013 tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), werd vernietigd met het arrest nr. 122 828 van 23 april 2014.

Aangezien de bestreden beslissing steunt op de voornoemde beslissing van 11 december 2013 die werd vernietigd, wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC